

Unelmalomalla

Ranchin lähimaiset olivat tasaisia.

Kiipeilyä kaktusmetsässä.

TEKSTI JA KUVAT: MONICA LINDSTRÖM

Seitsemän ratsukkoa laukkaa yli auringonpolttaman nurmen. Tämä se vasta on elämää sille joka rakastaa vauhtia ja hevosia sekä uusia elämyksiä. Hevosella pääsee paikkoihin, joista tavallinen turisti ei edes osaa uneksia.

Ratsastaen pystyy kiertämään pikkukylää ja tapaamaan paikallisia ihmisiä ja näkemään aitoa maaseutua. Voi tuntea luonnon kaikki tuokset, kuunnella kavioiden kopsetta ja hevosten hörinää sekä lintujen laulua. Nähdä kauniita maisemia hyvässä seurassa sekä kokea picknickit, leirinuotiot, uinnit meren aalloissa ja pikkujärvissä tai vesiputouksissa. Tämän paremmaksi loma ei voi tulla.

Ratsastusvaelluksilla ratsastetaan yleensä samalla hevosella joka päivä. Jokainen saa luonteelleen ja taidoilleen sopivan ratsun. Päivien mittaan vakiohevosien kanssa ystäväystyy väki-

Meksikossa

Kävimme tutustumassa Tulan kaupunkiin, joka on täynnä arkeologisia aarteita.

sinkin ja siitä eroaminen tuntuu haikealta. Kotimatalla alkaa sitten kuitenkin jo suunnitella uutta ratsastusmatkaa.

Minua harmittaa, että tajusin vasta noin kahdeksan vuotta sitten hakeutua järjestetyille ratsastuslomalle. Löysin hevoslehdessä ruotsalaisen hevosmatkoihin erikoistuneen matkanjärjestäjän nimeltä Häst- och sportresor. Pieni matkatoimisto, jossa työskentelee kolme ihmistä, välittää testattuja ratsastuselämyksiä eri puolilla maailmaa. Jokaisen tulee toki tilata itse lennot matkakohteeseen. Aiemmin olin hakenut ratsastuselä-

myksiä omin päin, mikä ei aina tuota yhtä hyvää tulosta.

Mukaan testimatalle

Tällä kertaa olin mukana ns. testimatalla Meksikoon. Olin juuri palannut Tunisiasta, kun matkatoimistosta soitettiin ja tiedusteltiin, haluaisinko lähteä Meksikoon. No, meni kai siinä vajaa minuutti ennen kuin lupauduin mukaan.

Lähdin matkaan ja lensin Amsterdamin kautta Mexico Cityyn, jossa meitä jo odotti kuljetus

Varmajalkaiset ratsut kiipesivät helposti tällaisessakin kivikossa.

Tarun mukaan vuoriston kivipaasit ovat syntyneet kauan sitten eläneistä ja kivettyneistä pyhiinvaeltajista.

"Pilgrimmen" i bild

perille. Muut matkalaiset olivat kaikki ruotsalaisia, osa oli matkustanut Madridin kautta.

Ranchi Las Cascadas sijaitsi noin 100 km pohjoiseen Mexico Citystä ja noin 40 km kaupungista nimeltä Tula, tolteekkien vanha pääkaupunki, jossa on tehty paljon arkeologisia kaivauksia ja löydettykin runsaasti muinaisia aarteita. Kävimme totta kai tutustumassa myös niihin.

Ranchin omistaa sveitsiläissyntyinen Ursula, joka on asunut Meksikossa 25 vuoden ajan. Hän tekee parhaansa, jotta hänen vieraansa viihtyisivät hänen uudessa kotimaassaan, jota hän selvästikin rakastaa. Ranchi pystyy ottamaan vastaan enintään 12 vierasta kerrallaan, mutta laajennus on jo suunnitteilla. Ranchille otetaan vieraita vastaan ympäri vuoden. Päärakennus on kivistä rakennettu ja sisustettu meksikolaiseen tyyliin mausteisin väreihin. Asuimme kahden hengen huoneissa, joissa oli jokaisessa oma kylpyhuone. Lisäksi käytössämme oli lounashuone, kirjasto, ruokasali, baari ja seurusteluhuone sekä keittiö. Patiolla oli suihkulähde ja ihan ulkogrilli, jossa laitettiin ruokaa auringonlaskussa. Tila sijaitsee 2000 metrin korkeudessa meren pinnalta ja sitä ympäröivät korkeat vuoret sekä vesiputoukset. Ilmasto on lauha vuoden ympäri.

Hienot hevoset

Hevoset ovat quartereita ja täysveriristeytyksiä, aivan ihania hyvin ratsastettuja ratsuja, jotka tottelevat pieniäkin apuja. Kenelläkään meistä ei ollut ongelmia hevosten kanssa. Esimerkiksi minun ratsuni Aramis pysyi tyynen rauhallisena, kun tiukaksi paketiksi satulaan sidottu riimunnaru yhtäkkiä aukesi kesken kovan laukan. Hevonen pysähtyi ja odotti hievahtamatta kun kokosin irronneita osia kasaan, vaikka muut hevoset menivät ohitsemme täyttä vauhtia aukealla niityllä.

Meksikolaiset satulat eivät sitten olleet mukavimmasta päästä. Monilla reissuilla viisastuneilla ratsastajilla olikin mukanaan oma geelialusta, jonka päällä he istuivat. Minulla oli onnea, kun sain käyttööni ranchin ainoan USA:sta tuodun lännensatulan.

Täällä sai ratsastaa niin paljon kuin halusi ja jaksoi. Lähimaasto on aukeaa ja avaraa sekä ta-

Ylitimme usein puroja maastossa.

saista. Kaikkialla pystyi laukkaamaan, sillä mitään aitoja tai muitakaan haittaavia tekijöitä ei ollut.

Luonnollisesti teimme muutakin kuin laukasimme täyttä vauhtia. Meidät jaettiin kahteen eri ryhmään sen mukaan mitä kukin ratsastaja halusi tehdä. Toiset tekivät rauhallisempia retkiä ja keskittyivät ihastelemaan maisemia, toiset taas katsoivat maisemat vähän nopeammassa vauhdissa. Minä olin jälkimmäisessä ryhmässä.

Erilaisia maisemia

Teimme joka päivä erilaisen retken. Maisemat olivat vaihtelevia, näimme tyypillisiä kaktuksia ja aloë vera -kasveja kasvamassa villoina. Akaasiapuiden varjossa ratsastaminen vei ajatukset Afrikan savanneille, kävimme myös vanhoissa tammimetsissä, seurasimme jokiuomia, kävelimme kivikoissa, kiipesimme vuorelle ja ylitimme käytöstä poistettuja rautatiekiskoja. Pysähdyimme picknickille viileiden lähteiden luo.

Hienoin nousu oli ylös aavikolla sijainneille vuorille. Tarun mukaan vuoriston kivipaasit ovat syntyneet kauan sitten eläneistä ja kivettyneistä pyhiinvaeltajista. Pysähdyimme siellä lounaalle paikkaan, jossa kuuma lähde yhdistyi vuoristopuroon. Kotimatalla kävimme kanjonissa, jossa villihevoset asustavat. Kerran kävimme kuutamoisella yöratsastuksella, jossa meitä seurasivat tulikärpäset. Tässä oli vain joitakin niistä mahtavista elämyksistä, joita Meksikossa koin.

Ruokaa ja kulttuuria

Ruoka oli aitoa meksikolaista. Päivälliseen kuului aina kolme ruokalajia ja kattaus oli joka iltä erilainen. Eräänä iltana teemana oli noche ro-

Paikallinen ruoka oli mausteista ja maistuvaa.

sa mexicana, mikä tarkoitti sitä, että pöytä oli koristeltu ruusuin. Näimme myös tanssiesityksiä ja kuulumme elävää mariachi-kansanmusiikkia. Sitä lämminhengistä iltaa on hieno muistella marraskuun pimeässä loskassa kotona.

Kaikkina päivinä emme ratsastaneet aamusta iltaan. Teimme puolen päivän retken Tulan arkeologisille alueille. Siellä sai totutella olemaan ainoa turisti, meidänkin peräämme huudeltiin ahkerasti sanaa "gringos". Kävimme myös viikottaisilla markkinoilla, joissa myytiin kaikkea kuviteltavissa olevaa ruuasta eläimiin ja vaatteisiin.

Aivan kuin tässä ei olisi ollut tarpeeksi, saimme vielä viimeisenä iltana nauttia mahdollottoman rajusta ukkosmyrskystä. Ensin satoi rakeita ja sen jälkeen valtavia jalkarätkin kokoisia lumihiutaleita. Meidän isäntämme pääsivät ensimmäistä kertaa elämässään luomaan lunta. Ursula kertoi, ettei ole koskaan vielä Meksikossa koennut moista.

Vielä viimeisenä päivänä teimme neljän tunnin vaelluksen loskassa ennen kuin lähdimme lentoasemalle ja Amsterdamin kautta kotia kohden. ♦